

Uit het logboek van

DE MAN IN HET ZWARTE PAK

Jaap Kramer en Wim de Bruijn zwalkten met fotograaf Theo Kampa door het uitgestrekte Waddengebied. Zij vertelden er al het een en ander over in vorige afleveringen. In het veelbesproken „boek van de maand” ZWERVEND OVER DE WADDEN hebben zij een veelzijdige weergave gegeven van wat ze de laatste twaalf jaren met hun botterjacht en op andere wijze in het Waddengebied beleefden.

Zo'n 70.000 watersporters en niet-watersporters, natuurgenieters en andere liefhebbers van de Wadden zijn in het bezit van deze bijzondere aanbieding.

Wij vroegen de schrijvers om een aardige story, die niet in het boek voorkomt, over wat je nou op een rustige dag, zonder wilde avonturen, op de Wadden kunt meemaken. Wij kregen het volgende verhaal.

Tekst: Jaap A. M. Kramer
en Wim de Bruijn
Foto's: Theo Kampa

1.
De man in het zwarte pak.
2.
Gezicht op de haven van West-Terschelling tijdens laag water.

de Pieterella

Vijf lagen dik liggen we in de haven van West-Terschelling afgemeerd: twee grote binnenschepen, een motorjacht, een tjalk en onze botter. Er wordt een coaster verwacht, waarvoor wij de zaak moeten verhalen. Zo midden op de dag is de haven een en al rust. Een visser op de steiger, een overscherende meeuw, een paar jongens die met een vletje donderjagen. Achter de strekdam begint het water langzaam te rijzen in de modderige prielen. Het worden weer kleine kreekjes, juist diep genoeg voor een man, die in een donkere rubberboot

wat rondpeddelt. Het lijkt of hij iets zoekt — maar wat moet een man hier nog zoeken bij opkomende vloed? Hij vaart wat heen en weer, laat zich af en toe drijven op het langzaam stromende water en kijkt onderzoekend om zich heen. Dan, ineens, legt hij zijn peddel in de boot en stapt over de bolle drijver. Hij voelt voorzichtig met zijn voeten of de grond stevig genoeg is. Dan staat hij snel overeind. In zijn zwarte rubberpak een nietig figuurtje tegen de groene slikplaten. Hij houdt zijn rubberboot aan een lijntje vast. Tastend met zijn voeten gaat hij een paar

stappen heen en weer in het ondiepe water, dat nu steeds sneller gaat rijzen. Onderzoekend kijkt hij eens rond. Dan schijnt hij zijn plekje gevonden te hebben, en hij gaat stevig wijdbeens staan. Weer kijkt hij om zich heen. Naar de lucht, naar de zon. Hij schijnt wel content met zijn omgeving. De rubberboot houdt hij nog steeds aan het lijntje vast — anders zou de vloed hem direkt meenemen. Nu bindt hij het lijntje om zijn middel. Wat mag hij toch van plan zijn? Het water rijst verder. Dan haalt hij iets uit zijn boot. Zo te

3

4

zien een metalen voorwerp. Hij rommelt er wat mee. Trekt een paar telescoop-poten uit. Nu is het te zien: een zwaar statief! Behoedzaam plant hij het in het water. Ik denk aan het metaal, het zoute water en het slik. Arm statief! Maar de man denkt er blijkbaar anders over. Hij draait en wrikt er net zo lang mee, tot het stevig staat in het wad, waar nu al een meter water boven staat. Hij grijpt opnieuw in zijn boot. Een camera. Die wordt behoedzaam op het statief geschroefd. Nog wat instellen en aansluiten. Dan is hij blijkbaar klaar.

Hij staat nu al meer dan een half uur in het water, dat tot zijn middel gerezen is. Hij draait wat met de camera, zoekend. Kijkt lang in een bepaalde richting. Fixeert hem dan in die stand. Mijn ogen volgen de richting van de cameralens. Dan zie ik, wat de man in het zwarte pak zoekt. Hij staat net in het verlengde van een langgerekte bank, die door het wassende water al een stuk kleiner is geworden. Op die bank is een steile, hoge rug. Er zit een groep vogels op, meeuwen zo te zien. Zij zijn het doel van de man in het zwarte pak.

Onbeweeglijk staat hij daar en kijkt. Het water komt al tot aan zijn borst. Ik betwijfel of hij dat wel voelt. Hij ziet alleen de meeuwen, op hun zandbank. Die is nu bijna helemaal onder gelopen, alleen de hoge rug steekt er nog bovenuit. De meeste meeuwen zijn weggevlogen. Een stuk of wat zitten op de hoge rug, wijd uit elkaar. Maar het water wast en maakt hun grondgebied steeds kleiner. En telkens als het om hun tenen spoelt, doen de meeuwen met een verraste wiekslag een paar pasjes opzij, iets hogerop. De man staat doodstil en kijkt. Alleen

3. Zowel motor- als zeiljachten liggen afgemeerd in de haven van West-Terschelling.
4. Gezellige drukte tijdens het hoogseizoen.
5. En weg vlogen de meeuwen . . .

5

DE MAN IN HET ZWARTE PAK

zijn hoofd en schouders zijn nog boven water. Zo heeft hij zich daarin bijna helemaal verscholen. Hij staat er nu al zowat een uur.

De hoge rug is een klein ruggetje geworden. De meeuwen komen steeds dichterbij elkaar. Zou hij zijn foto nu al gemaakt hebben? Maar de man staat nog steeds onbeweeglijk. Vijf meeuwen zitten er nog, op een halve meter van elkaar, op het hoogste stukje dat overbleef van de lange rug. Dan, ineens, staat de hele rug onder water. Met een schorre kreet vliegen de meeuwen vrijwel gelijktijdig op. Zou

hij nu geknipt hebben? Zou dit het moment zijn, waarop de man in het zwarte pak al die tijd heeft gewacht? Het water staat nu tot aan zijn kin. De meeuwen vliegen weg, sierlijk zwierend boven de Dellewal.

Met een resoluut gebaar trekt de man het statief uit de grond, licht het voorzichtig uit het water en legt het met camera en al in de rubberboot. Hij maakt het lijntje rond zijn middel los, zwemt naast de boot die hem meevoert met de vloed. Met een handige beweging trekt hij zich over het bolle drijflichaam en laat zich in de boot glijden. Daar

zit hij al weer, met zijn peddel in de hand. Rustig laat hij zich met het water meedrijven, zich koesterend in de warme zon. Hij moet nu wel door en door koud zijn: na bijna twee uur bezig te zijn geweest in het koude water. Om een foto te maken. Van een paar vogels . . . Daar moet iedereen toch van staan te kijken, dat iemand dit er allemaal voor over heeft om dieren te fotograferen, zoals ze zijn en zoals ze doen. Vergeet 't maar — geen mens die dat ziet. Oh ja, ze zien wel wat: ze zien een man in een zwart pak, die wat klungelt met een rubberbootje. Wel twee uur lang!